

פרידה מסבתא מיוחדת / הבנים של גידי וייס

דברים בהלוויה

סבתא יהודית היקרה, איך בכלל אפשר להתחיל לתאר את בן-האדם...? אנחנו מאמינים שכל אחד חווה את סבתא בצורה שונה, אבל ישבנו יחד, האחים, והרצנו זיכרונות ורגעים שלנו עם סבתא. החלטנו לשתף אתכם בנקודת המבט שלנו. סבתא הייתה אישה חזקה, בין האנשים החזקים שהכרנו. עם הדברים שהיא עברה בחיים, ובגילה המופלג - תמיד שמרה על חיוביות. נשארה עצמאית ותמיד חיפשה איפה היא יכולה לעזור. לא משנה באיזו נקודה בחיים היינו ונהיה, בין אם כחיילים, סטודנטים, איתי... כל דבר שנהיה, תמיד החלק הזה ממנה ילווה אותנו.

סבתא הייתה בן אדם מאוד מצחיק. כל אחד מאיתנו חווה את חוסר הטאקט המדויק שלה... תמיד היה לה מה להגיד - לא חסכה את דעתה מאף אחד ובאף נושא - גם אם זה היה לטובה, וגם אם פחות. למשל:

"איתמר - למה אין לך חברה?"

"גלעד - בשביל מה הזקן הזה?"

"יואב - למה אתה כל כך שחור?"

"איתי - אתה כל כך יפה... ולבן!"

אבל החשוב מכל: סבתא אהבה מכל הלב. היה לה אינסטינקט ורגש מיוחד לכל אחד. בכל דבר שהיא עשתה ראו את המחויבות שלה למשפחה, אם זה בשיחות הטלפון הקבועות, הביקורים בשישי והרצון להאכיל גם כשאין יותר מקום. למדנו ממנה את הערך והחשיבות של משפחה - היא היוותה לנו מודל לחיקוי ומקור השראה.

נוחי על משכבך בשלום סבתא.

נתגעגע ונזכור תמיד. אנחנו

לוקחים איתנו את המורשת

שהותרת לנו.

איתמר, גלעד, יואב, איתי

